

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie H. K.

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Edukacji Narodowej
na skutek odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Edukacji Narodowej
od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Ministrze
Edukacji Narodowej z dnia 18 czerwca 2013 r., OKND-[...]
na skutek skargi H. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt III APa 33/13,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2013 r., III APa 33/13 Sąd Apelacyjny III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku na skutek odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Ministerstwa Edukacji Narodowej wniesionego od orzeczenia Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Ministerstwie Edukacji Narodowej (dalej jako OKD) z dnia 18 czerwca 2013 r., OKDN-[...], zmienił zaskarżone orzeczenie OKD i oddalił odwołanie H. K. (obwiniony) od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli przy Województwie Kujawsko-Pomorskim (dalej jako KDN) z dnia 3 października 2012 r., nr [...] oraz odrzucił dalej idące odwołanie w zakresie wymiaru kary.

Sąd Apelacyjny orzekł, że uzasadnienie zaskarżonego orzeczenie OKD wyraża zbiorczą i lakoniczną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego,

która dokonana została zgodnie ze stanowiskiem obwinionego wyrażonym w odwołaniu. Nie podzielił oceny zgromadzonego materiału dowodowego, dokonanej przez OKD. Sąd przeprowadził własną oceny materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew ocenie OKD i zgodnie z orzeczeniem KDN, zgromadzony materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do tego, aby obwinionego uznać za winnego tego, że niestosownie zachowywał się w stosunku do uczennic na terenie Gimnazjum w B. w okresie od 1 września 2008 r. do 26 lutego 2010 r., czym uchybił obowiązkowi i godności zawodu nauczyciela.

Obwiniony zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w części, w której Sąd zmienił orzeczenie OKD i oddalił odwołanie obwinionego od orzeczenia KDN. Zaskarżonemu wyrokowi obwiniony zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., a tym samym naruszenia zasady bezpośredniości poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z przesłuchania uczniów, pomimo złożenia wniosku przez obwinionego i pomimo iż zachodzi konieczność ponowienia postępowania dowodowego; 2) § 25 ust. 1 i § 30 ust. 1 w zw. z § 47 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego (Dz.U. z 1998 r. Nr 15, poz. 64 dalej rozporządzenie), polegające na tym, że Sąd Apelacyjny nie dopatrył się naruszenia ww. przepisów przez KDN, która nie przeprowadziła dowodów z przesłuchania uczniów, a samo odczytanie protokołów z zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym było niewystarczające w świetle stawianych obwinionemu zarzutów; 3) § 16 ust. 4 rozporządzenia polegające na tym, że Sąd Apelacyjny nie dopatryła się naruszenia ww. przepisów przez KDN, która pomimo wyraźnego brzmienia przepisu rozstrzygnęła niedające się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionego, mimo braku jednoznacznych dowodów świadczących o jego winie; 4) § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia polegające na tym, że Sąd Apelacyjny nie dopatrył się naruszenia ww. przepisów przez KDN, która nie umorzyła wszczętego postępowania, pomimo iż czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia przez nauczyciela zarzucanego mu przewinienia. Obwiniony wskazał na niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 75 ust. 1 w zw. z art. 6 w zw. z art. 76 ust. 1 pkt 3 Karty Praw Nauczyciela oraz art. 235 § 1 k.p.c. w

zw. z art. 382 k.p.c., która wynika z faktu, iż w obliczu rażących uchybień w przeprowadzonym wobec obwinionego postępowaniu doszło do niewłaściwego zastosowania ww. przepisów i wymierzenia mu kary zwolnienia z pracy. Wskazał także, że wydanie prawomocnego orzeczenia spowodowało szkodę w jego majątku w kwocie 40.098,08 zł netto z tytułu utraconych zarobków oraz kłopoty rodzinne i osobiste, gdyż jest on członkiem małej społeczności lokalnej, w której utracił dobre imię i szacunek.

Obwiniony wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga obwinionego jest niedopuszczalna, ponieważ nie została wniesiona od wyroku sądu drugiej instancji.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. W niniejszej sprawie skargę wniesiono od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, jednakże Sąd ten nie orzekał jako sąd drugiej instancji w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. Postępowanie dyscyplinarne prowadzone na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 stycznia 1998 r. w sprawie komisji dyscyplinarnych dla nauczycieli i trybu postępowania dyscyplinarnego toczy się przed komisjami dyscyplinarnymi. Od prawomocnych orzeczeń odwoławczych komisji dyscyplinarnych przysługuje odwołanie do sądu apelacyjnego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego. Sąd ten rozpoznaje odwołanie w postępowaniu sądowym jako sąd pierwszej instancji. Wyrok wydany w wyniku rozpoznania odwołania obwinionego nie jest w konsekwencji wyrokiem sądu drugiej instancji.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia stanowi specjalny środek prawny (procesowy) służący jednostce zamierzającej dochodzić od państwa wynagrodzenia szkody. Z uwagi na szczególny charakter tego środka, przesłanki jego dopuszczalności należy interpretować wąsko. Przyjęta

w niniejszej sprawie wykładnia art. 424¹ § 1 k.p.c., zgodnie z którą skarga przysługuje jedynie od prawomocnych orzeczeń kończących postępowanie w sprawie, które wydano w wyniku rozpoznania sprawy w postępowaniu dwuinstancyjnym nie pozbawia obwinionego możliwości dochodzenia odszkodowania. Zgodnie z art. 424^{1b} k.p.c. w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, uznając skargę obwinionego za niedopuszczalną z innych przyczyn zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹ § 1 k.p.c.